

Kmetiške pesmi.

I.

Pómlad z motiko na rami,
pómlad z žuljavo roko
tam iz presrečne dežele
prišla k nam spet je na loko.

Prišla na njive je speče,
prišla na brazde spočite:
„Murnčki črni — zaspančki,
zrnca drobna, vstanite!“

Očke so si pomencali:
„Kaj ste že tukaj, o, tetka?
Ah, kako sladko smo spali!
Tudi vi spali ste, tetka?“ —

Škrlec iz grudi rjavih
vzdignil se, pa je zapel:
„Mi smo zbudili se, kmetič!
Kaj še ne bodeš prišel?“

Brana in plug se zbudila,
vranca sta zarezgetala.
„Sveti križ božji! Bog srečo daj!“
in sta na polje zdirjala.

II.

Zora prva ga objame,
solnce prvo ga poljubi;
pa klobuk si truden sname
in obriše čelo potno:

„Daj, nebo mi ti dobrotno,
vsiplji blagoslov na brazde,
v hladni zemeljski daj grudi
zrnje drobno, daj mi zbudi!“

In zadiše preko njive
duh iz brazdic razoranih,
in zaklije drobno zrnje
v brazdah svežih, zaživi.

III.

V urah mladih, v urah ranih,
ko se vse budi,
tudi v brazdah razoranih
vse kipeče zaživi.

Kot da kapljice krvave
jo rodile bi,
kot vse kmetove težave
v žile se ji zlile bi!

V mehki posteljici zrna
se budijo brž.
„Venkaj, venkaj, kjer srebrna
zora sije!“ — Vstaja rž.

Pa na delo trudno zjutraj
kmet gre mimo brazd.
Čez obraz izraz veselja —
„Bodi Ti, Dobrotni, čast!“

Cvetko Gorjančev.

